

Peter De Graef uit de bocht

BRUSSEL — Wat er al niet uit de lade van Peter De Graef blijft komen. Begin jaren '90 sleep hij zijn pen om zo gebald mogelijke verhalen te schrijven waar toch het hele universum in zat. De vruchten van die arbeid diept hij nu mondjesmaat op.

Et voilà was de revelatie, *Ombat* de bevestiging. Voor *Hun* nodigde hij een kleine bezetting uit, maar stal zelf wel de show. Het afgelopen jaar, in *Henry*, stond er amper een maat op. Hij speelt er een beschermengel die zijn vreugde niet op kan.

In Neerpelt was de engel snipverkouden. De Graef knokte zich door de koorts heen om zijn voorstelling overeind te houden. Alle registers open. De aanval is de beste verdediging. Moedig, maar de balans leed er nogal onder.

In Rotterdam verging het de engel beter. Hij wisselde hoogten af met laagten. Ook daar deden euforische zwiepers vrezzen: nu komt hij niet heelhuids door de bocht. Peter De Graef, waar zit jouw rem en wanneer maak je er gebruik van?

Peter De Graef: „Goede vraag. Hoewel ik de inleiding niet goed vind. Te persoonlijk. Jij zit altijd tegen de dingen aan te kijken. Ik heb het gevoel dat je ze niet meemaakt. Ongetwijfeld een houding die ze je hebben aangeleerd op de theaterwetenschap-

Peter De Graef. © Marc Cels

penopleiding. Het is goed dat er zo'n mensen zijn. Ik ervaar de dingen anders.”

„Maar die vraag is goed. Waar zit mijn rem? Ik weet het niet. Je moet het ook eens aan Arne Lievens vragen. We hebben dat stuk samen in elkaar gelast. Alle andere stukken ook. We zijn samen net niet uit dezelfde bochten gevlogen.”

„Wat mezelf betreft, er zit geen rem in mij. Ik ben niet zo'n type mens. Ik hoef geen rem. Je moet mij meer zien als zo'n babyspeelgoedje, zo'n Donald Duck-figuurtje met een bolle buik waar ze onderin een stuk lood hebben geschroefd. Zo'n baby kan ernaar grijpen of er een klap op geven dat het naar de andere kant van de kamer vliegt... Komt altijd weer recht. Het kán niet om. Vanwege dat lood.”

„Zo speel ik ook. Ik gooi me erin, zo heftig mogelijk. Ik kom toch altijd weer recht. De mensen vinden het prachtig. Ik word er doodmoe van.”

„In de tragere tempi van een heel leven ga ik ook vaak net niet uit de bocht. Zoals nu, de laatste jaren hebben we inderdaad een tikkeltje te hard gewerkt. We zijn moe, Arne en ik. En we vergeten te leven. Maar de zucht van de sector is enorm. De mensen willen meteen 'nog een stuk' zien. En nu heb ik het gevoel dat ik onbepert kan doorgaan met stukken schrijven. Maar er moet ook een evolutie inzitten en daarvoor is rust nodig. Die zijn we nu aan het organiseren. Dit seizoen maken we nog af maar voor het seizoen daarna... De plannen liggen er, maar ze worden niet uitgevoerd. We gaan rusten. We gaan leven. Het komt allemaal wel.”

„Maar het was dus een goeie vraag. Waar zit de rem? In een organisatorische ingreep.”

(GSE)

• Peter De Graef speelt „Henry”, van 31 augustus tot 3 september (20 uur) in deSingel. Inlichtingen: 03-248.28.28.

• Vandaag een dubbele portie in onze reeks van tien artikels over de voorstellingen in het Theaterfestival. De vorige verschenen op 27, 28 en 29 augustus.

DS 30/8/97